

"Na festival do Německa? A ještě ke všemu do bývalé NDR? To asi nebude moc folk, co?"

jízlivě se mě ptal jistý významný muzikant. Nebyl sám, koho udivilo, že jsem se vydal do Rudolstadtu na 17. ročník Tanz- und Folkfestu. (

Všimněte si, že Folk, nikoli Volk. Nicméně na místě jsem zjistil, že všude se stejně píše o "TFF"; že by celý název narážel i jinde než v Čechách

?) Takže mi dovoluji hned zkraje trochu suchého encyklopedismu: hrají a poslouchají se v bývalé NDR i jiné věci než Ein Kessel Bunes. Především: chápu, že když o svém záměru mluvím na českém festivalu, kde až na výjimky hrají čeští muzikanti, každý se logicky domnívá, že si jedu poslechnout výhradně německé kapely a písničkáře. Není tomu tak. Aspoň co se týče strany "jeviště", je Rudolstadt festivalem světovým, kde hrají kapely z celého světa, i když převažují evropské; těch německých je jen o trochu víc (myslím mezi špičkami festivalu), než by odpovídalo váze osmdesátimilionové země. Co se týče žánru, festival je opravdu folkový, ovšem je třeba si zvyknout na to, že na naše poměry je tam k slyšení značný podíl toho, čemu se u nás říká world music. V Rudolstadt to nikdo neřeší: "roots (tedy kořeny; hudba kořenů, pozn. aut

.)-folk-world music" vládovalo spolu s veselým logem TFF nad každým z festivalových pódíí.

Rudolstadtský festival od svého počátku vyhlašuje pro každý ročník tzv. "magickou zemi", "magický nástroj" a (to nikoli úplně od prvního ročníku) "magický tanec", což znamená, že těmto prvkům hodlá ten který ročník festivalu věnovat zvláštní pozornost. Já jsem si jich příliš neužil. Nebo nevnímal: magická země byly letos USA, přičemž mně přišlo úplně normální - nikoli magické - věnovat o něco vyšší než průměrnou pozornost zemi, ze které pochází tolik nosných stylů a prvků muziky, kterou máme rádi, ať už ji říkáme jakkoli. Navíc část programu vyvolaného "magickou zemí USA" - tedy speciální koncerty "Cowboy boots & country roots" - se konala den před zahájením oficiálního programu TFF Rudolstadt, ve čtvrtek 4. července, bez mé

Pohled na Rudolstadt ze zámku

foto: Tomáš Hrubý ©

účasti. Ale o tom ještě později. Za "magický nástroj" letošního ročníku byly vyhlášeny klávesové nástroje. Za prvé se přiznám, že mě klávesy přitahovaly méně než drtivá většina "magických nástrojů" uplynulých let. Za druhé - přesto bych rád některý z koncertů "magic keyboards" navštívil - třeba už jen kvůli francouzské hvězdě Hectorovi Zazou, který se zúčastnil, ale prostě jsme se nějak minuli (viz níže). No a "magickým tancem" byla vyhlášena polonéza: přiznávám, že ať by bylo vyhlášeno cokoli, asi bych zájmem nehýřil. O co víc mě zajímá a naplňuje muzika, o to dál mám k tanci, proto jsem tuto složku velmi bohatě obsazeného a "nestihnutelného"

festivalu škrtnul rovnou celou. (Stejně tak jsem rovnou škrtnul všechny hojné workshopy: netušil jsem, zda bych se opravdu musel dostavit např. s houslemi a kdosi by mě cosi chtěl učit, nebo jestli se jednalo vlastně o komornější setkání s muzikanty, při kterých se nejen hraje, ale i mluví o muzice. Nevypital jsem se, proto jsem v záplavě akcí workshopy škrtnul a ponechal na příště.) Nicméně tak docela nebylo možné se taneční složce rudolstadtského festivalu vyhnout (což je dobře) a poreferuji o tom níže.

Rudolstadt leží 370 km od Prahy, ve spolkové zemi Durynsko, nejbližší větší město (asi 30 km na sever) je Jena. Je to velmi příjemně vyhlížející městečko, jak už tak bývají německá města, která ušla bombardování. Nelze říct, že by to bylo zrovna kompletně přežité středověké městečko, ale má zachovalou historickou síť křivolakých uliček a náměstí, některé budovy jsou opravdu historické, o některé se postaralo 20. století (ale zpravidla ne necitlivě) a většina staveb zřejmě pochází ze století devatenáctého. Období východního Německa se patrně na Rudolstadtu podepsalo řadou budov, které jsou dosud v zbudovaném stavu, ale nutno říct, že se zpravidla jedná o zbudovanost dekadentně rajcovní a hlavně že většina města je vypulírovaná velmi fešácky. Město je jako úzký pruh vtěsnaný mezi táhlý vrch se zámek Heidecksburgem na západě a rychle tekoucí mělkou řekou Sálou na východě.

Jak už jsem uvedl ve fotoreportáži, v Rudolstadtu se hraje na neuvěřitelných 24 pódíích. Jak to? Vezměme to od východu. Za řekou je krásný velký park (Heinepark), taková trochu menší a méně vlnosná Stromovka. Tady stojí hned čtyři pódia (Koncertní stan, Taneční stan, Velké pódium a dětské pódium "Spielwiese"), množství stánků s dobrotami a nesmysly, lidé podle národy polehávající, posedávající, postávající i křepčící. Atmosféra úžasná a letní, tam by se vydrželo týdny. Pojďme do centra města: celé město bylo tak trochu pódium! V osmi uličkách uzavírajících nejvnitřnější centrum stáli trhači lístků a dál bez platné vstupenky ani krok. Celou dobu jsem si představoval, jaké plamenné diskuse asi kdysi v roce 1990 kolem tohoto opatření musely probíhat, jak nesmírně osvětlení nakonec museli rudolstadtští měšťané být, když si nechali směnit trochu osobní pakárny za světový festival, a taky možná jak by bylo skvělé, kdyby si tři trhači stoupili do městských bran v Telči a Medvěď mohl po městě nasázet třeba deset pódíí se zajímavým programem. Co bylo nasázeno v Rudolstadtu? Z celkem devíti pódíí vnitřního města vyzdvihnu dvě: nejzajímavější umělce jsem viděl na Neumarktu, největší bylo pódium Markt Große Bühne na hlavním náměstí. Jediné místo, kde se hrálo nepřetržitě, jednotlivé položky na sebe navazovaly a odkud tedy musí pocházet rudolstadtský mýtus - který došel mému sluchu - že tady se začíná a končí přesně podle programu a posluchač se na to může spolehnout. (Za sebe může potvrdit, že se přesně končí; s "japonsky" přesnými začátky si zase nikdo hlavu nelámá.) Na obřím pódium na hlavním náměstím ty muzikantsky úplně nejsilnější položky prezentovány nebyly: je to spíš pódium obrácené směrem k domácím. Pódium, kde jsem se málokdy na delší dobu zastavil, ale vždycky, když jsem šel kolem, musel jsem vytáhnout fotoaparát: vždycky se tam dělo cosi barevného, malebného, pozornost kolemjdoucích po právu upoutávajícího. Zajímavé pódium bylo rovněž Freie Bühne Theaterplatz, tedy volné pódium před divadlem, které ale bylo už mimo vnitřní město a bylo přístupné bez vstupenky. Sloužilo pro jakousi první ligu kategorie open scéna, která se jinak

odehrávala téměř na každém nároží (viz níže). Řada pódíí byla pod střechou (Městská knihovna, Stará radnice?); navštívil jsem jen dvě (Divadlo a Městský kostel) a mohu konstatovat, že obě měla své nezastupitelné kouzlo a že určitému druhu hudby se zkrátka daří v uzavřeném prostoru lépe. Jejich nevýhodou bylo, že se snadno mohlo stát, že už se zájemce prostě nevešel (jednou se mi to přihodilo). No a konečně zásadní dvě pódia byla vysoko nad městem na zámku: na hlavním nádvoří a na zámecké terase.

Do Rudolstadtu jsem přijel v pátek v noci; bohužel už se nedalo říkat "večer", nějak jsem špatně odhadl čas jízdy z Prahy (ergo kladívko z Náměšti na Hané). V obřím (a pouze příležitostném) autokempu za zmiňovaným Heineparkem jsem se ubytoval a vyrazil do města. Téměř všechny mnou vytipované koncerty už byly odehrány a na zbylé jsem se nedostal, protože v noci už jsem se - překvapivě - nemohl akreditovat. Nicméně noční procházka městem byla kouzelná. Druhý den jsem se tedy akreditoval (místo plastikové papírové placky - nebo dokonce jakéhosi trhacího kalendáře, jak se teď rozmohlo na českých festivalech - jsem dostal krásný emailový odznak TFF), vyšel před Festivalbüro, usedl v parku na lavičku a začal jsem studovat, kam se vydat hned a kam potom. "Tak přece jen jste dorazil!" vyrušil mne hlas, jehož nositele jsem po několika zmatených vteřinách identifikoval jako Honzu Sobotku, hudebního publicistu a jednu ze tří osobností, které mě již v 90. letech hecovaly, abych se sebral a vyrazil do Rudolstadtu. Ze setkání jsem měl velkou radost: dozvěděl jsem se řadu užitečných informací, jako třeba co si rozhodně nemám nechat ujít, že už úroveň festivalu zdaleka není co bývala, ale já že to jako na prostý nováček nemám šanci poznat (souhlasím) nebo třeba že enderácký šlendrián vítězí nad německou pečlivostí (Honza přišel na "štáb" o pár minut později než já a už ho neakreditovali, že prý mají "poledne") a že o tom napíše do Lidovek. (Nevíte někdo, jestli to udělal?) Za chvíli (zcela náhodně) přišel k naší lavičce hudební publicista Petr Dorůžka a připočtu-li ještě Sobotkova syna, česká festivalová komunita byla zřejmě kompletní. Já jsem se zdvořile rozloučil, vnořil jsem se do festivalového víru, kmítal jsem mezi pódii a nepočítám-li, že jsem ze soboty na neděli na pár hodin upadl do spánku, vynořil jsem se z něj až v neděli v podvečer, kdy jsem nastartoval svého staříckého forda a zamířil ku Praze.

Ještě snad několik poznámek. Překvapilo mě, že festival, který je svými účinkujícími bez přehánění světový, je ze strany hlediště

Indická taneční skupina Shilpagya

foto: Tomáš Hrubý ©

naprosto úplně domácky německý. Poblíž mého stanu bydlela shodou okolností jedna anglicky mluvící skupinka (Britové?), ale to byla naprostá výjimka. Procházel jsem nekonečnými řadami zaparkovaných automobilů a pátral po cizokrajných značkách: zcela marně. Němci z východu i západu, severu i jihu, ale nikdo jiný. Žádní kulturní Francouzi, zcestovalí Holanďané nebo na dobré věci čichající seveřané. Nic.

Zmínil-li jsem se o jednom z "kmostrů", kteří kdysi stáli u kolébky mého současného rozhodnutí podívat se do Rudolstadtu, měl bych vzpomenout i další dva. Prvním z nich je Karel Plíhal, kterému tímto děkuji za bystrou esemeskovou odpověď na otázku "co určitě nemám zapomenout doma, když jedu do Rudolstadtu" (bohužel je nepublikovatelná). Druhým je hudební publicistka, které si vážím a se kterou už jsem se, bohužel, dávno nepotkal: Irena Silence Příbylová. Všem třem jmenovaným tímto děkuji.

Možná bych se měl pokusit o nějaké zařazení do kontextu. Tak tedy: v 90. letech, když jsem se poprvé o Rudolstadt dozvídal, to byl údajně největší evropský kontinentální festival. Nevím, jak je to s ním dnes. V Rudolstadt se nikde všichni posluchači nesejdou v jednom gigantickém amfíku, proto se těžko porovnává. Ale vezmu-li třeba jen obrovská množství vozidel za neméně rozlehlými kempy? určitě největší festival, který jsem kdy navštívil. Pominu-li již zmiňované nevstřícné chování tiskového oddělení vůči českým publicistům (mně zase místo obsáhlé a dobře udělané publikace o TFF s vyčerpávajícími informacemi vrazili do ruky tenouký program; naštěstí se publikace dala sehnat za neuvěřitelná 3 eura), což je dost marginální záležitost, jsem si nevšiml, že by něco neklapalo. Nevím, jak byli spokojeni účinkující a jistě jsem neviděl do velké spousty věcí, ale přišlo mi, že tak rozsáhlá akce je zorganizována v zásadě dobře. A teď už pojďme k jednotlivým účinkujícím.

Kategorie I - tedy hlavní festivalové položky, jejichž koncert jsem viděl celý nebo skoro celý

Bassekou Kouyate & n'goni ba (Mali)

Asi největší zážitek z Rudolstadtu. Hráči na západoafrické "pouštní" loutny n'goni, které jsou ve skupině ve čtyřech různých velikostech, doplnění dvěma perkusisty a zpěvačkou. Obrovský tah i tlak, zejména kapelník Bassekou Kouyate s nástrojem řekněme "sopránové" velikosti hrál neuvěřitelně virtuózně, přestože měl v ruce loutnu s krkem jak tyčka od mávátky, které jsem nebyl z patnácti metrů vůbec schopen spočítat struny. Loutna n'goni (opatřená piezoelektrickým snímačem) vydává překvapivě silný a jasný zvuk někde mezi mandolínou,

spinetem a ukulele. Tříprstý styl hry pravé ruky mně velmi upomínal na pětistrunné banjo (nebyl Earl Scruggs někdy v Mali??). Překvapilo mě, jak mi tato hudba vůbec nepřipadala vzdálená mým evropským uším. Ne úplně obvyklé harmonie, to ano, ale žádné vágní orientální poryvy, nýbrž prostě písničky (ve všech skladbách se zpívalo) s rozsáhlými a velmi libými instrumentálními sóly.

Music Maker (USA)

Projekt, který před 13 lety sestavil bílý klávesista Tim Duffy a zařadil do něj většinou již letité černé bluesmany. "*To jsou poslední opravdoví bluesmani, ty sklepalí opravdu někde ze stromu a já jsem tady letos vlastně už jen kvůli nim*", doporučoval mi publicista Sobotka. No nevím; nepřišli mně zas až tak mimořádně zemití a autentičtí (jde to vůbec po 13 společných letech na pódiu?), třeba "one man band" Adolphus Bell (údajně měl naráz hrát na kytaru, foukačku a malé bicí) se pouze nezřízeně předváděl. Naproti tomu výborná byla zpěvačka a hráčka na rezofonickou kytaru Pura Fé Crescioni nebo električtí kytaristé a zpěváci Albert White a Macavine Hayes: celkově určitě zážitek a položka z těch silnějších.

Beáta Pálya (Maďarsko)

Skvělý zážitek z městského kostela: výborná ohnivá jednatřicetiletá zpěvačka s čtyřmužnou doprovodnou kapelou (cimbalista, kontrabasista, perkusista a dechař se sadou nástrojů od různých fléten přes saxofon k tarogátu). Nepředstavujte si ale folklór maďarské puszty: zvuk kapely mě připomínal jejich mně známé krajany Ghymes, starý dobrý Teagrass nebo taky třeba sólovou desku Dalibora Štrunce.

Nathan & The Zydeco Cha Chas (USA)

Neuvěřitelně zběsilé, hlasité a bez výjimky rychlé - to byl můj okamžitý dojem z prvního setkání s nefalšovaným zydecem, kreolskou (černošskou) hudbou z Louisiany. Mírné experimentování se zydecem třeba kapely Lehká noha nebo některých českých countrystů je opravdu jen opatrné odměřování příchutě: tohle byla hostina naplno. Základním nástrojem zydeca je akordeon, na který virtuózně vyhrával (a též strhujícím způsobem zpíval) frontman a kapelník Nathan Williams. Jeho syn, bratr a bratranec (všichni Williamsové) hráli na klávesy, elektrickou kytaru a valchu a samozřejmě nechyběla ani basa (jediný běloch v kapele Robert LeBlanc) a bicí. Jako u každého vyhraněného stylu bylo možné říct: "*vždyť je to pořád stejné*" - anebo si to užít.

Djivan Gasparyan (Arménie)

Vlastně pravý opak předchozí popisované hudby: poměrně tichá, tempem snad pokaždé pomalejší až pomalá záležitost; přitom opět prezentace vyhraněného stylu. Legendární hráč na arménský lidový nástroj duduk - což je dvouplátkový dřevěný dechový nástroj, tedy příbuzný

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Čtvrtek, 02 Srpen 2007 04:00

hoboje - se svým doprovodným ansámblem, ve kterém se zase vyskytovalo několik duduků různých velikostí. Nevím, jestli se Němcům tolik trefil do noty, jestli je okouzila pověst, která ho předcházela, nebo jestli prostě tleskali vitalitě 79letého pána, ale plný městský kostel mu připravil standing ovation a tolik vytleskávání, co nikomu jinému na všech mnou navštívených koncertech TFF.

Eleni Mandell (USA)

Kalifornská písničkářka, která o sobě tvrdí, že její tvorba obsahuje prvky broadwayských show a mezi svými zásadními idoly jmenuje Toma Waitse. Novináři ji zařadili "*někam mezi folk, country, jazz a Broadway*". Lze s tím souhlasit, pokud si

Jako pouliční kapela si zahrála i rumunsko-americko-německá sestava On The Fritz

foto: Tomáš Hrubý ©

nepředstavujete pod zmíněnými broadwayskými prvky něco vnějškového a bombastického. Mandellová je oblečením i pódiovým vystupováním zcela civilní a opírá se o vlastní akustickou kytaru a doprovodné trio kytara - baskytara - bicí.

Ridina Ahmedová (Česko)

Krajanka (ano, je to trochu složitější: zájemci viz moje fotoreportáž), kterou jsem poprvé slyšel až v rudolstadtském divadle. "Free-stylová zpěvačka", což znamená, že zpívá bez kapely a beze slov. Pomocníkem je jí pouze elektronika, ale nepředstavujte si žádné playbacky: pouze si Ridina nazpívá první hlas, zasmyčkuje ho, a navrší na něj druhý, třetí, další. Nesmírně barevná a lahodná muzika; umím si představit, že na desku se to kouzlo dostává těžko, ale naživo v krásném prostředí divadla působilo spolehlivě.

Dziuks Küche (Německo)

Projekt berlínského písničkáře Dannyho Dziuka (= Dziukova kuchyně), silně chváleného německými publicisty ("*?obdařený vypravěč, smysl pro suchý humor a hořkosladkou ironii?*"). Sound připomíná Boba Dylana, myšleno folkrockového, s kapelou (i Danny nejprve vydal

několik sólových desek) a musím říct, že v některých písničkách se Dziuk - nevím zda vědomě - pokoušel i o dylanovský zpěv. Tím nechci říct, že ohrnuji nos nad lacinou nápodobou; naopak, přestože jsem se svou minimální znalostí němčiny byl připraven o zásadní polohu písni, stejně mě určité písničkářovo charisma zasáhlo.

Moderna Tradição (Brazílie)

Soubor provozující tradiční (pokud jsem pochopil, ne lidovou, ale "podepsanou") brazilskou hudbu. Nepředstavujte si ale žádné karnevalové samby: hráli velmi klidně, snad lze říci že vznešeně, ale přesto to byla žhnoucí "latina", jen taková elegantní. Dva staří pánové - bratři Isaias a Israel de Almeidovi na portugalskou mandolínu a sedmistrunnou kytaru, o dvě generace mladší akordeonista Lulinha Alencar, snad až příliš mezi písněmi hovořící klavírista Benjamin Taubkin a perkusista zvaný Guello.

Alamaailman Vasarat (Finsko)

Poté, co jsem si přečetl, že hrají "imaginární ethno", těšil jsem se na jakési finské Čankišou. Podoba nebyla z největších: "Kladiva podsvětí" hrají znatelně tvrdší muziku, dokonce s určitými metalovými melodickými vzorci, výhradně instrumentální, takže si nemuseli vymýšlet vlastní jazyk a oproti Čankišou je to tedy celé výrazně méně hravé, i melodicky a aranžérsky. Partě hrající na saxofon (alternativně klarinet), trombón (alternativně tubu), harmonium (alternativně další klávesy), violoncello a bicí asi víc sluší popisek, který jsem objevil později: ethno-dech-punk. Nicméně prima.

Crooked Jades (USA)

Old time music nikoli z Appalačských hor, ale ze San Francisca. Nedostatek stylovosti ale rozhodně nehrozil, to spíš možná nedostatek odvázanosti, většího feelingu. V sakách a černých šatech oblečená pětka střídala kytary, pětistrunné banjo - openback, uke-banjo, ukulele, housle a kontrabas, a kupodivu nehrála jen ty nejprovařenější standardy.

Brassberies (Německo)

Když se některé hillbilly tradicionály místo v obvyklém country - strunném posazu zahrají na dechy, je to dixieland. Když se totéž udělá s anglickými lidovkami, je to? repertoár skupiny Brassberies. Zde byl tah na bránu velmi slušný. Že se zpívalo výhradně anglicky, asi nemusím zdůrazňovat, že se Brassberies velmi hodili k taneční části festivalu asi taky ne.

Kategorie II - položky, ze kterých jsem zaslechl opravdu jen kousek.

Sem patří jediná kapela, na kterou jsem se přes svou snahu nedostal - portugalská **Dazkarieh** hrající ve vyprodaném divadle. Pro mě podobné nešťastníky postavili pořadatelé před divadlo reprobedny, takže mohu nhlásit, že Dazkarieh jsou trochu jako Värttinä s jednou zpěvačkou místo tří. Zvuková podoba je daná velmi chytrými aranžemi využívajícími přehřel akustických nástrojů: mandolínu, buzuki, švédskou nyckelharpu, spoustu píšťal a fléten, perkusních nástrojů? Z "divadelních" reprobeden jsem jindy také zaslechl dost exoticky znějícího zpěváka perských písní

Aliho Rezu Ghorbaniho

(Írán). Na zámeckém nádvoří už jsem zachytil jen úplný závěr produkce kyperského písničkáře **Alkinoose Ioannidise**

, s kapelou, která se zdála znít jen velmi lehce středomořsky folkově (akustické kytary, housle, cello, klávesy, kontrabas, perkuse?). Tři mladé indiány z kmene Navahů aneb punkové trio

Blackfire

jsem slyšel vlastně jen ladit a rozehrávat se. Připadalo mi, že asi budou zpívat dost hrdelně. "*To jsou normální indiánský komunisti*

," ocenil je Honza Sobotka, zatímco mladé publikum se do stanu s jejich produkcí hrnulo v nadprůměrném zástupu. Nejvíce souborů jsem "koutkem oka" zahlédl na velkém pódiu na hlavním náměstí, kde byly soustředěny "podívané" pro usedlejší publikum. Tady jsem potkal běloruský dětský folklórní sbor

Sonejka

nebo "potulný folkový festival", 35 let existující

Vanaver Caravan

Billa Vanavera a jeho ženy Livie. Původně snad prý bluegrassová kapela je nyní vlastně jen malou doprovodnou jednotkou velké taneční skupiny, která dávno už netančí jen country tance ale téměř cokoli. A nejlepší zážitek z tohoto pódia - třináctičlenný gruzínský ženský sbor

Tutarchela

, lehce se doprovázející asi na dva drnkací nástroje, které bych si netroufl pojmenovat, a velmi dobře zpívající zajímavý, v Gruzii sesbíraný repertoár.

Kategorie III - open scéna a pouliční muzikanti

Tady samozřejmě žádná jména neznám a ani by nemělo cenu je zmiňovat, jen jsem chtěl trochu popsat rudolstadtský pouliční cvrkot. Různá folkově-bluesová dua, pouliční šramly - trošku typu Šlapeto, menší neortodoxní dechovky, kytarově vokální folkové revivaly jak z časů The Weavers, ale taky dva staří páni - akordeonista a saxofonista, kteří vypadali, že na svém kusu chodníku hrávali dávno před tím, než někdo cokoli tušil o TFF. Dost bizarní mi přišly děti - většinou houslisti(-ky), ale taky flétnisti(-ky) nebo další, které vytáhly noty z lidušky a jaly se cvičit nějaké etudy - a otevřely si k tomu žebravý futrál. Inu, jiný kraj, jiný mrav. Ale abyste si nemysleli, že to bylo hudebně tolik jinde: na výše zmíněném pódiu Freie Bühne Theaterplatz válela německá kapela stylově hrající typický český folkový mainstream, jak když slyšíte Jen tak tak nebo Qjeten, kteří si jen tak pro legraci zpívají německy.

Kategorie IV - aneb proč Tanz?

A jsme zase v kategorii, kde to asi funguje v Německu jinak než u nás. Mihnul jsem se u dvou tanečně vyladěných produkcí. A ať začala hrát německá klezmerská kapela **Tants In Gartn**

Eydn

nebo

slovenská neortodoxní cimbálka

Banda

(vede ji houslista Samo Smetana, ten, co hraje se Zuzkou Homolovou), okamžitě se začali hrnout lidé, které by bylo chybou nazývat posluchači, na parket, stavěli se do řad a pod vedením jakéhosi callera (nebo jak se tomu v takovýchto případech říká) se učili pro ně nové tance. Žádné váhání, proto jsme tady, hrr na to. Pak byl ještě jeden typ taneční produkce: třeba když na hlavním náměstí tančil na reprodukovanou hudbu indický soubor

Shilpagya

. Bylo to velmi barvitě a pro středoevropanovo oko velmi exotické. Ale mně se ještě exotičtější a pozoruhodnější zdály výše popsané taneční choutky našich středoevropských sousedů.

Kategorie V - koho jsem vůbec neslyšel

To abyste věděli, že kdybyste byli bývali přijeli na 17. ročník TFF, mohli jste mít i hodně jiné zážitky než já. Hlavní hvězdou letošního Rudolstadt byla **Laurie Anderson**; její koncert byl naplánován na samý závěr festivalu v neděli večer a od běžného provozu byl odsazen čtyřmi hodinami "ticha". Nešel jsem na ni, protože za prvé bych možná nestihl přijít v pondělí ráno do práce a za druhé, kdybych o ni enormně stál, mohl jsem ji slyšet o pár dní dříve v Praze. No a koho jsem prostě nestihl? Kolumbijskou zpěvačku

Lucíu Pulido

se skupinou

Palenque

, o které mi Petr Dorůžka řekl, že to byl jeho největší letošní rudolstadtský zážitek.

Bluegrassově countryovou zpěvačku

Valerii Smith

se skupinou

Liberty Pike

(USA).

Hayseed Dixie

(USA), kapelu, která se proslavila svým debutovým albem, na kterém hraje v bluegrassovém obsazení skladby AC/DC. Americké

Bern-Brody-Rodach Trio

s divadelně inspirovanými lyrickými improvizacemi nebo Kanadana

Geoffa Bernera

s "novými židovskými pijáckými písněmi". Mistra "severoafriického swingu", téměř

Svetová folková hudba s kořeny zněla v Rudolstadt

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Čtvrtek, 02 Srpen 2007 04:00

osmdesátiletého klavíristu

Maurice el Medioniho

(Alžírsko) nebo švédské instrumentální duo

Erika & Cecilia

(housle a nyckelharpa).

Galata Mevlevi Ensemble

- vířící turecké dervíše stavějící na poezii sufi nebo šestici

Majorstuen

- "nejvřelejší norský hardcore folk" hraný pouze na housle (občas violy, cello)?